

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.22/2013/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. október 25. napján a vádlott távollétében megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A testi sértés bűntettének kísérlete miatt **vádlott**tellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. november 5. napján kihirdetett 28.B.1044/2011/24. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A másodfokú eljárás során felmerült 3.440 (Háromezer-négyszáznegyven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. november 05. napján kihirdetett ítéletével **vádlott**at az ellen a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés bűntettének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, ezek közül az iratok között kezelt un. svájci bicskát elkobozta, a további bűnjeleket pedig lefoglalásuk megszüntetése mellett **vádlott** részére rendelte kiadni. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő ügyész fellebbezést jelentett be a vádlott bűnösségének megállapítása, és vele szemben büntetés kiszabása érdekében. Mellékelte fellebbezésének írásbeli indokolását, melyben a fellebbezés irányát megváltoztatva az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet iratellenes megállapításokat tartalmaz, felderítetlen, illetve az elsőfokú bíróság nem bírálta el a maradék bűncselekményt. Kifejtette, hogy az okiratok alapján megállapítható a sértett vércsoportja, rendelkezésre áll az eljárás során lefoglalt vérrel szennyezett kés, amely alapján el lehetett volna végezni a vérminták összehasonlítását. Ez alapján állást lehetett volna foglalni azzal kapcsolatban, hogy a vádlottól lefoglalt késen a sértett vére található-e. Véleménye szerint tévesen következtetett az elsőfokú bíróság arra is, hogy a sértettet nem a vádlott, hanem ismeretlen személy ismeretlen eszközzel szúrta meg, meg nem állapítható helyen és időben. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy adatok vannak arra, hogy a sértett és a vádlott egymással dulakodtak, majd ezt követően szenvedte el a sértett a sérülését, amelyet a szakértői véleménye szerint a sértett nem okozhatott önmagának. Kifogásolta továbbá, hogy bár megállapítható, hogy a vádlott és a sértett magatartása megbotránkozás, illetve riadalom keltésre alkalmas volt, amely kimeríti a garázdaság vétségének törvényi tényállását, az elsőfokú bíróság jogszabálysértően mellőzte e maradék bűncselekmény megállapítását.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő védő az ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1269/2012/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn. Álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat bizonyítottság hiányában felmentette az életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérlete miatt emelt vád alól, és megjegyezte, hogy az idő előre haladtával az eljárás bírói szakaszában a vércsoport összehasonlítás egyedi azonosítás hiányában már irreleváns. Kifogásolta azonban, hogy bár az ítélet tényállása tartalmazza, hogy a vádlott és a sértett nyilvános helyen gyógyszerrel és kábítószerrel befolyásolt állapotban egymást lökdösték, az elsőfokú bíróság nem állapította meg a vádlott bűnösségét a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétségében. Indítványozta ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlott bűnösségének e bűncselekményben történő megállapítását, és vele szemben közérdekű munka kiszabását.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta. Kifejtette, hogy maga a vádirat is - bár szűkkörűen - tartalmazza, hogy a vádlott nyilvános helyen erőszakos magatartást tanúsított, amely alkalmas volt arra, hogy másokban megbotránkozást keltsen. Indítványozta ezért az ítélet megváltoztatását, a vádlott bűnösségének kimondását garázdaság vétségében, amiért közérdekű munka alkalmazását látta arányban állónak vele szemben.

A vádlott védője perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet felülbírálatra alkalmas, és az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a testi épség elleni bűncselekmény nem állapítható meg védence terhére.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Be. XXV. fejezete szerint a távollévő terhelttel szembeni eljárás szabályait alkalmazva folytatta le az eljárást, ugyanakkor azokat nem tartotta be maradéktalanul. A Fővárosi Törvényszék első tárgyalási napját 2012. szeptember 03-án tartotta, melyen a tárgyalás megnyitása után a tanács elnöke megállapította, hogy a vádlott szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg. Ezt követően az elsőfokú büntetőtanács a tárgyalását megkezdte, az ügyész a vádat előterjesztette, és a bíróság a vádlott távollétében folytatta az eljárást. Megállapítható azonban, hogy a tárgyalásra szóló idézését nem a vádlott, hanem a tértivevény szerint egyik hozzátartozója vette át. A Fővárosi Törvényszék a tárgyalást elnapolta, a vádlottal szemben elfogatóparancsot bocsátott ki, és hirdetményi úton idézte a következő tárgyalásra. Ugyanakkor nem állapítható meg, hogy az eljáró bíróság milyen adatok alapján jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott ismeretlen helyen tartózkodik, és megalapozottan feltételezhető, hogy megszökött, vagy elrejtőzött. (Be. 529.§ (1) bek.) Nem állapítható meg az sem, hogy amennyiben erre a következtetésre jutott, miért kezdett bele az ügy érdemi tárgyalásába azt megelőzően, hogy áttért volna a távollévő terhelttel szembeni

eljárásra. Miután megtörtént a vádlott hirdetményi idézése, a következő tárgyalási napon került sor az ügyészi indítvány megtételére az ügy vádlott távollétében történő elbírálására. Ezt követően a bíróság folytatta a bizonyítási eljárást, majd határozatot hozott.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság súlyosan szabálysértő eljárása azért nem vezethetett az ítélet hatályon kívül helyezésére, mert az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben felmentő ítéleti rendelkezés meghozatalát látta szükségesnek. A Be. 375. § (2) bekezdése szerint a felmentő ítéletet, illetőleg az ítélet felmentő rendelkezését nem kell hatályon kívül helyezni, ha az eljárási szabálysértés a vádlott, vagy a védő törvényes jogainak gyakorlását korlátozta. Az elsőfokú bíróság előbbiekben leírt eljárása lényegében a vádlott jogát, a védelemhez, fűződő jogokat korlátozta, ezért nem vezethetett a felmentő ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

Az elsőfokú bíróság törvényesen ismertette a vádlott korábbi eljárási szakban tett vallomását, továbbá az ismeretlen helyen tartózkodó **sértett** vallomását. Megállapítható, hogy a terhelt az eljárás során tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, és a sértett sem tett rá nézve terhelő vallomást. Az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvos-szakértőt tárgyalásán meghallgatta, illetve tanúkat hallgatott ki a vád tárgyává tett cselekménnyel összefüggésben. E bizonyítékokat mérlegelési jogkörébe vonta és értékelte. Indokolási kötelezettségének eleget tett, és a logika szabályai szerint fejtette ki álláspontját, hogy miért nem állapítható meg ítéleti bizonyossággal, hogy **vádlott** volt az, aki a sértettet megszurta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, az mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért a Fővárosi Ítéltábla azt elfogadta felülbírlata alapjául. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat bizonyítékok hiányában felmentette az ellene a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt emelt vád alól.

A másodfokú bíróság nem találta alaposnak. az ügyész azon indítványát, hogy állapítsa meg a vádlott bűnösségét a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétségében

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Budapesti V-XIII. Kerületi Ügyészség B.V.372/2010. számú vádirata a garázdaság vétségének megállapítására nem alkalmas, figyelemmel arra, hogy abban azok a tények nem szerepelnek, amely alapján állást lehetne foglalni a garázdaság törvényi tényállási elemeinek megvalósulásáról. A vádirat a következőket tartalmazza e körben: „**vádlott**, valamint **sértett** 2010. január 19. napján ittas, illetve gyógyszerrel befolyásolt állapotban a ... lévő aluljáróban valamely ismeretlen okból dulakodni kezdtek.” E tényállásból nem állapítható meg, hogy arra mikor került sor, a napszakot is figyelembe véve e magatartásnak kik lehettek szemlélői, továbbá, hogy az milyen intenzitással zajlott. Mindezek alapján nem lehet megállapítani a garázdaság törvényi tényállási elemeinek együttes fennállását.

Külön ki kell emelni, hogy ilyen a garázdaság törvényi tényállási elemei tekintetében sem a nyomozás, sem pedig a tárgyalási szakaszban bizonyítás nem folyt, az eljáró ügyész a vádirati tényállást nem módosította azt nem egészítette ki A vád módosítására az ügyésznek a Be. 310. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak a határozat meghozatala céljából, tanácsülésre történő visszavonulásáig van lehetősége. A fellebbviteli ügyészségnek a vád módosítására ezért már nincs törvényes lehetősége.

Figyelemmel tehát arra, hogy a vádbeli tényállás alapján nem állapítható meg a vádlott bűnössége garázdaság vétségében, a fellebbviteli eljárásban pedig a vád módosításra nincs lehetőség, a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget arra, hogy a vádlott bűnösségét megállapítsa a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétségében.

Az előzőek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokainál fogva helybenhagyta, mivel a járulékos kérdésekkel kapcsolatos rendelkezések is törvényesek.

A másodfokú eljárásban kirendelt védő járt el, akinek működésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

A másodfokú bíróság végzése a Be. 371. § (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. október 25. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt s.k.
s.k.
előadó bíró

Dr. Mészáros László

bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete jogerős.

, 2013. október 25. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke